

L'Esquella de la Torratxa

Any XLII : Número 2162

15 cèntims = Atrassats 30

Barcelona, 13 d'Agost de 1920

UNA DUTXA D'IMPRESSIÓ

—A les persones moderades, sempre ens 'refresca poc o molt, què diantre!

PARA ENFERMEDADES DEL
ESTÓMAGO & INTESTINOS

GASTROL

MIRET

PROBARLO ES CURARSE

NATALIO MIRET - Farmacéutico
Diputación, 205 - BARCELONA

DE VENTA
EN TODAS PARTES

El mejor disolvente de los uratos
Absepa de las vías urinarias
Oálcos nefríticos
Reuma articular
Nefritis
Tifus
Gota

UROMETINA

LAMBIOTTE HERMANOS
Urofopina - Petanileno tetramina - Formina

PÍDASE
folleto expli-
cativo. Muestras
a los señores médicos

Agto gen.: S. NAVARRO
Rambla del Centro, 8 y 10 - Barcelona

Bloks Notes

a DEU cèntims

BAZAR UNIÓN Unió, n.º 3
BARCELONA

CAÇADORS!

Les millors espadanyes
més ben construi-
des, sòlides i cò-
modes, per a caça,
camp i tennis, són les que fabrica la casa

BORNAS Hospital, 24, ent.º
BARCELONA

Vendes al engròs i a la menuda - Expedicions a provincies

Bloks Notes

a DEU cèntims

BAZAR UNIÓN Unió, n.º 3
BARCELONA

Antoni López

IMPRESSOR

Impressions comercials de totes menes
Treballs de luxe i econòmics

EDICIONS

Olm, 8, interior Teléfon 4115 A

Soler i Torra Germans

BANQUERS

VALORS - GIROS
CANVI - CUPONS
BANCA

Compra venda de valors - Negociació
de cupons - Ordres de borsa - Canvi
de monedes - Giros sobre l'estranger
Comptes corrents en monedes nacio-
nal i estrangeres

Rambla d'Estudis, 13 i Bonsuccès, 1
Teléfons 25-A., 316-A., 611-A. - Apartat de correus: 535
Direcció telegràfica: SOLERTORRA

Tintes bones qualitats

UNIÓ, NUM. 3

Bazar DE LA Unió

Útils per a escriptori

BARCELONA

A les persones moventes sempre ens refereixem
poc o molt, que distret

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Llibreria Espanyola-Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ.
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes., Estranger, 5

EL JURAT

Si un jutge existia a Espanya que pogués reivindicar la denominació de «bon jutge» era el meu pare. Prou que ho recorden, encara passats vint anys, en la vila empordanesa on va exercir la seva justícia. El respectaven els cacics, els rics l'atenien, l'estimaven els pobres, era senzill i lliberal d'ànima i de butxaca, i mai aplicà cap sentència civil ni instruí diligències criminals que no fos posant en els codis tota la seva gran humanitat i tota la seva bondat raonada de francmasó. Perquè ho era de francmasó; «durmiende», però ho era, i encara que ell ho amagava, els federals de la vila ho pressentien.

Finida aquesta petita i excusable digressió filial. Era per a dir que el meu pare, jutge, em deia, de nano:

—Fill meu. Sigues honrat.

Després, ja adolescent, quan arribà l'hora de la tria de carrera, m'advertí solemnement:

—Vui que't facis advocat, perquè vui que siguis jutge. No hi ha res tan alt i noble en la terra com fer justícia.

Aleshores, jo, ple de idees contra els jutges, li responia:

—Ja en faré quan sigui jurat. Ara tots ho som de jutges.

I ell que, malgrat i ésser jutge, estimava el jurat, me responia:

—Tens raó, però el jurat fa justícia de sentiment i nosaltres la fem recollint els batecs del cor i la saviduria legal, que'ns ha estat transmesa pels homes.

Ara suprimeixen el jurat a Barcelona, només que a Barcelona, caient el poder en un separatisme jurídic, i he recordat aquell diàleg patern: «Sigues jutge, que no hi ha feina més alta i noble.» «Està bé, seré jurat.» Doncs no ho volen que'ns dictem justícia. Serem soldats, serem contribuents, serem electors, però jurats no. I en el fons se'n alegraran, sobre tot els dels pobles, perquè no tindran amoïnos, ni patiran coaccions, ni trigaran a cobrar dietes, ni viuran una mica inquiets recordant que tal volta feren algun mal amb el veredict.

Realment ésser jurat avui era viure en neguit permanent. Ja tot eren delictes socials i aquests delictes feien caure a la casa del pobre jurat recomanacions, anònims i visites de malestrugància. Entraven an el pis, quan ell no hi era.

—Hi és el seu home?—preguntaven a l'esposa.

—No, senyors; ara no.

—Bé, doncs, com que sabem que és jurat en tal judici, venim a dir-li que l'aconselli no faci una etzegallada. Nosaltres ho diem pel seu bé. Ara, si ell s'entossudeix, ho sentiríem per ell i per vostè.

Marxaven, i la dona, a l'arribar l'home-jurat, ploriquejant, li contava la visita, li pregava reconeixés la inculpabilitat de l'acusat, li demanava un veredict absolutori. «Fes-ho, Peret, fes-ho.» I En Peret, fent el cor fort, deia que no, però a l'últim prometia que sí.

Per aquestes febleses, el Peret ja no és jurat; però aquestes coaccions, per ventura no les pateixen els jutges? Un dia, a casa, un prohóm madrileny cridava al meu pare: «Si vostè no'ns sospèn l'ajuntament de X... serà traslladat i ordenaré una visita de inspecció al jutjat.» Allò era el dolor familiar, l'èxode per la península, tal volta la cessantia. I el meu pare responia an aquell demòcrata—perquè s'ho deia—: «Si vostè continua parlant així, enviaré a cercar la guàrdia civil.» Però allò era lo corrent tradicional: el poder polític coaccionant al poder judicial.

Són polítics, i la coacció la volen per a ells. La volen en propietat i els hi neguen als obrers participació. Els jurats entendran en lladronicis i en abusos deshonestos, en els quals condemnen sempre, però en els delictes socials, no. I si els magistrats fan justícia i no condemnen sense proves, aleshores són capaços de nomenar an En Graupera president de sala i a la junta de la Patronal tribunal permanent.

PARADOX

Per la roba ens coneixem

Uns dels accessoris municipals que, malgrat la seva insignificància, han donat més que parlar, són sense cap mena de dubte, els domassos, que en els dies de solemnitat acostuma l'Ajuntament penjar als balcons.

Qui no recorda les raons, les batusses, les violències a que la existència dels domassos ha donat lloc d'uns

COM QUE S'HA AIXECAT LA VEDA...

—Jo aniré a caça de noies maques.

—Jo, com a bon estiuejant, a caça de mosques.

anys a aquesta part? El paper i la tinta esmerçats en ressenyar els discursos inacabables pronunciats entorn del empleu dels artefactes esmentats? La despesa de llum que ha ocasionat l'escatir la conveniència o la inoportunitat d'exhibir les penjarelles?

Els domassos han fet i tot la reputació d'alcalde. Consideri's la virtualitat d'un trasto, que ha fet durar sessions fins a les tantes de la matinada. Que ha enverinat els ànims. Que ha suscitat polèmiques opostes a la dignitat i a la serietat del Consistori.

Des del punt de vista de l'ornamentació i la higiene, són els domassos que tenim, una indecència. Rebregats, descolorits, a dos dits de caure a llenques. Impropis del fi que se'ls assigna. Ans que honorar un aconeximent, una data, fan l'efecte d'una mofa, d'una irreverència o quelcom semblant. Treure els domassos equival avui, donat l'estat dels actuals, a penjar la llufa a la festa, religiosa o civil, que's tractar d'enaltir.

Percatats de la certesa de lo que acabem d'exposar, s'ha tractat en moltes ocasions de construir uns domassos nous, en substitució dels parracs incivils que ara posseïm. S'han formulat projectes, dibuixos, pressupostos... Però no sabem quantes vegades ha restat la cosa en sospens, després de llestes les operacions preliminars.

Ara s'havia reprès la cosa. Semblava que lo de canviar els domassos anava a ésser un fet. Es redactà un plec de condicions i es convocà el corresponent concurs, que s'ha declarat desert, segons noves de darrera hora. L'incident ens portarà a contemplar per un terme encara llarg l'espectacle afrós dels penjolls actuals, per l'ostentació dels que votariem resoltament en contra, d'ésser regidors, encara que ho siguessim per l'extrema dreta, i es tractés del major lluiment de la diada del Corpus.

Es diu a Cà la Ciutat que el concurs no ha pogut fallar-se per manca total i absoluta de concursants, lo que sembla impossible tractant-se d'una tasca a fer per a l'Ajuntament.

Serà que els industrials, els artistes, hauran pensat que donat el modo com a la Casa Gran van les coses, no escau a la *Pubilla*, per als dies de festa, altre vestit que els pellingos fastigosos que ara pretenien canviar-li i no han pogut.

En realitat, si volem que la façana correspongui a l'interior...

JUST

A CAU D'ORELLA

Un crucificat

El senyor governador, que tants disgustos ha passat aquests dies, amb l'atentat d'En Mestre i amb les nostres narracions, ha rebut una gran creu. En la «sopa» del viatge regi li ha tocat una condecoració.

Premi a l'habilitat, premi a la sort. El viatge regi fou un èxit i reb el premi. I pensar que el viatge regi va estar a punt de fracassar per la seva culpa...

Quan la «Lliga» acordà decorar els balcons amb la bandera catalana, el governador indignat decidí impedir la manifestació catalanista.

—En aqueixos moments—digué—la bandera catalana resultarà subversiva. Molestarà al rei veure l'enssenya nacionalista en lloc de la nacional.

Li feren veure que la bandera catalana era tan respectable com l'espanyola, però ell, toçut, insistia en que no, en que resultava subversiva. Aleshores apel·laren a un altre argument:

—Miri, un governador, el general Fuentes, intentà prohibir l'exhibició de la bandera catalana, i a cada balcó ne varen sortir dugues. Ara passarà lo mateix. Tolerada, no la mostraran més que uns quants militants de la «Lliga». Prohibida la posaran tots els catalanistes, i en lloc de semblar una adhesió al rei, constituirà una protesta.

El governador, davant d'això, se va convèncer, i la bandera catalana aparegué com una manifestació més de monarquisme. I per l'èxit que va estar a punt de malmetre, el senyor governador reb una creu.

Els noms predestinats

A la Mancomunitat hi ha hagut un debat entre republicans afectes a la «Lliga» i republicans purs. D'aquests, un s'ha destacat, ple de nacionalisme coratjós. I se diu Casanova.

L'adversari notori és En Pere Mias, el de Borges, que diu En Xenius, el qual persisteix en aquella tradició de

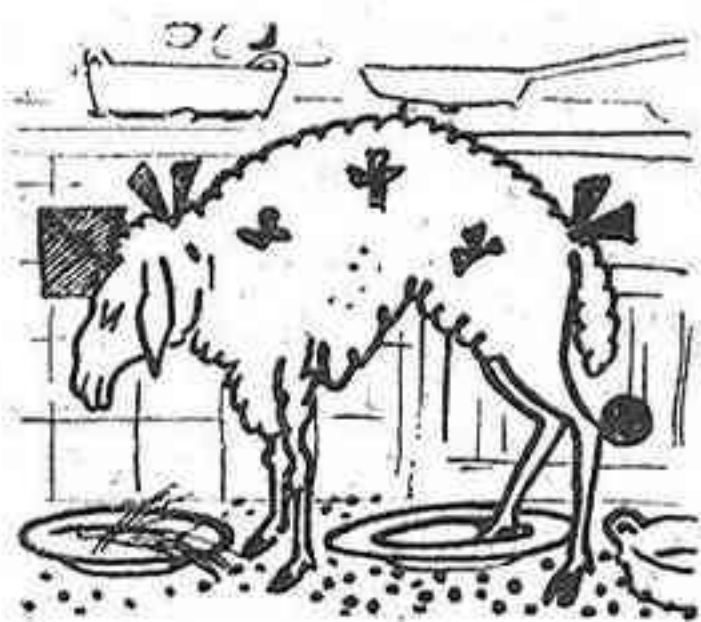
-Jo a la caça de la llagosta.

-Jo, com sempre a caça de gorres.

supeditació a la «Lliga» que's va iniciar amb la Solidaritat. En Mias no està sol i fa nombre. I com que en Puig i Cadafalch bateja de «policia indígena» an els monàrquics anti-catalanistes, ara an els republicans fidels a la «Lliga» els hi han tret un motiu semblant:

Els hi diuen: «Les Mias de la «Lliga».

Poti-poti

APRETA ferm la calor i no oviro la possibilitat de canviar els aires de les Rambles pels de la muntanya.

Com fer-ho per a passar-se uns dies d'estiueig, no essent farinaire, forner o fabricant de calçat?

L'any que vé, si sóc viu, procuraré inquirir me en la delegació de la Comissió de Cultura del Muni-

cipi, encarregada de la inspecció de les colònies escolars.

Les colònies sortien el dia primer cap als llocs previament assignats. El dia cinc, parlaven ja els senyors de la comissió de la necessitat d'inspeccionar-les a costes, naturalment, de la «Pubilla».

I diguin que no hi ha qui treballa i procura pel pròxim.

No surto a fora, però hi és el bisbe, que tantost arribat a Barcelona ha cercat la manera de deixar-nos.

En veritat no valia la pena de promoure un tan gros aldarull amb motiu de l'arribada, per a tornar-se'n als pocs dies silenciosament, gairebé d'amagat.

De lo que comencem a estar segurs, és de lo difícil i complicat que l'ofici de bisbe resulta.

En una humil·líssima nota oficiosa, donant compte

-Jo a la caça del «cacau».

-I jo a caçar lo que's pugui.

del viatge, es diu que en l'absència del bisbe en propietat se farà càrrec de la mitra el vicari general.

S'afegeix que si també aquest decidís anar-se'n el substituiria el provisor.

Per mi que facin lo que millor els sembli.

Amb seguretat, i no perquè tinguem bisbe, vicari general o un senzill provisor, deixarà el món de seguir el seu curs.

Com el seguirien de decidir se l'Ajuntament per a enderrocar la xemeneia que sosté el bust del malhaurat Iscle Soler en comptes de reformar-la cada vuit dies.

Després d'adossar-hi la font, han resolt treure el parterre que voreja la base.

Acabada la reforma darrerament acordada podrà dir l'homenatjat:

—Com més anem...

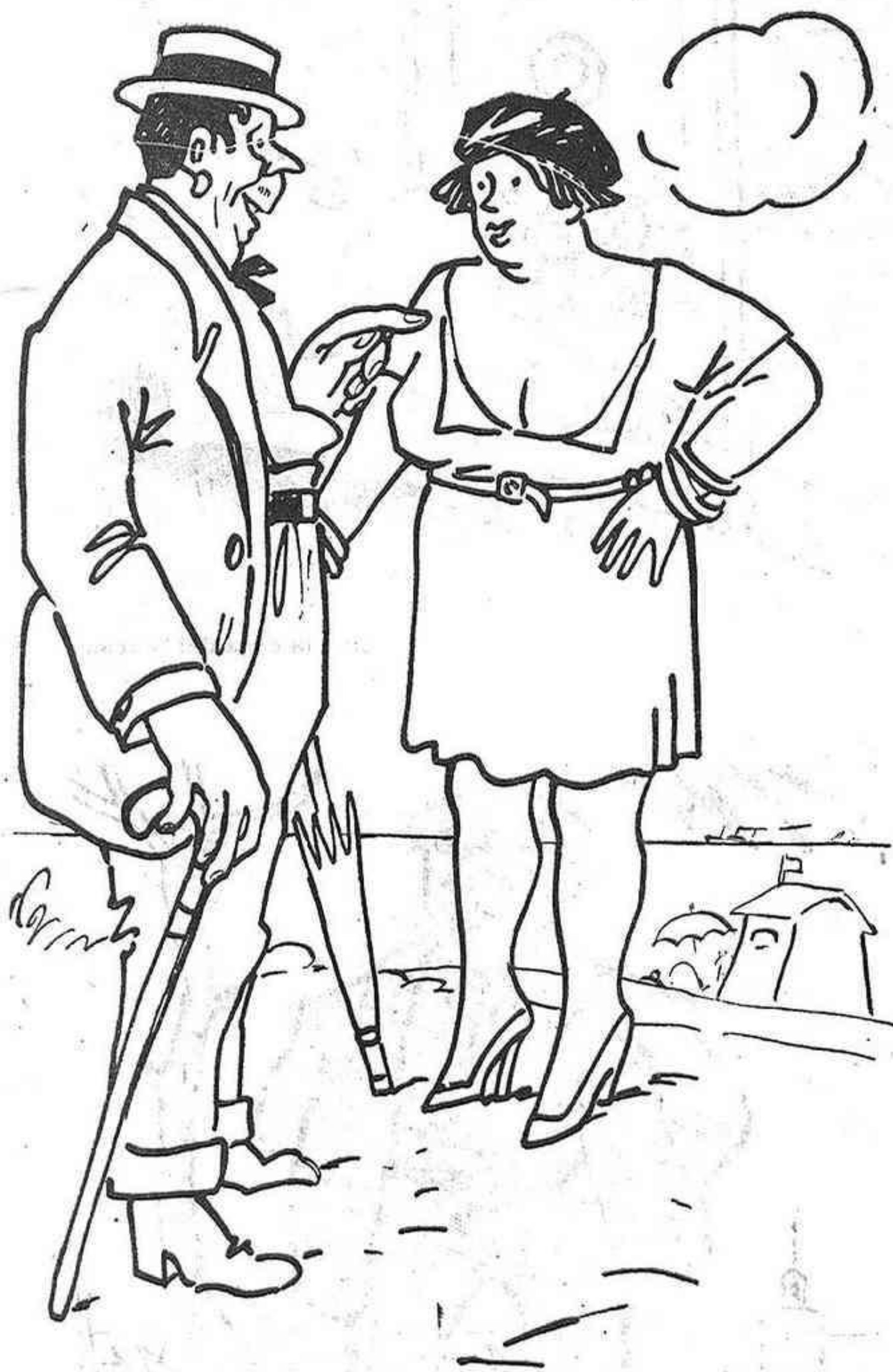
Que es lo que passa amb les innombrables modificacions introduïdes pel Municipi en el contracte de neteja.

La darrera innovació ha costat al alcalde un bàndol o crida, segons el malcarat i malgirbat purista (?) Pagés i Rueda.

El senyor Jordà, que aposto doble contra senzill a que no passa a la història com a alcalde, mana al veinat baixar les escombraries al portal en recipients apropiats.

El mateix bàndol, per exemple.

Perquè es necessita humor i desconeixement de la realitat per a cridar que baixin les escombraries als por-

LES ESTALVIADORES

—Tot el dia a la platja, senyora Pepeta?

—Fill meu, si va tan cara la roba de passeig!...

tals, quan són infinits els pisos en que no hi ha més que una dona, a la que sino vol guardar les escombraries al pis, s'imposa l'obligació d'esperar l'escombriaire, per a anar a la plaça o qualque altra diligència igualment imprescindible.

Cas de que l'escombriaire trigui i amb la por de que li passi l'hora de fer el dinar resoldrà absentar-se.

Tan bon punt haurà tombat la cantonada, es presentarà el carro que, naturalment, s'en anirà sense les escombraries de la veïna a la que restarà sempre el recurs de decidir-se entre dos camins.

Practicar el sistema del *paquet marsellès* o agafar la repussalla i depositar-la damunt la taula del despatx de l'alcalde.

No per cridaner sinó per guerrejador insotmés després d'acabada la guerra.

Això és, per bandoler.

X. X. X.

DESDEJUNI

Com un plumero verd, rodó, nodrit,
s'alça al cor de la vinya una sajola;
l'agost desvetlla'l fruit temps hà adormit
i es fa dolça la figa camperola.

Escarbats amb casulla blava i or,
donen abast a sa llemineria:
sota una nit de pau i serenor
esperen manducant la llum del dia.

Un pare prim de roba, la mestressa;
dos nenes i tres nois armant gran fressa,
saltant amb força'ls arcs de tot sermentl.

Sobre'ls terroços, com una sardana,
menjant sajoles, empaitant la gana
amb coca dolça i tragos d'aiguarent.

A. COSTA I SENDRA

POR TIERRA DORADA, per Josep de Riquer i Palau.—
L'autor ens prega que siguem severos en el judici que'ns mereixi la seva obra; per tant, l'anem a complaure, i amb tota sinceritat. El llibre *Por tierra dorada* consta de dos esboços de novel·la, en els quals el jove Riquer se'ns presenta com imaginatiu i com descriptiu. Sentim haver-li de dir que en cap dels dos aspectes ens ha convençut. Les seves narracions, producte de la imaginació, són escassament interessants i cursilegen. Ademés, fan olor de ranci, i traspuen un estevisme missaire que no és dels nostres temps; les seves descripcions, no mancades de veritat ni de poesia, tractant-se de Mallorca, el llegidor les compara encara que no vulgui, amb les del mestre Rusiñol en *La Illa de la Calma*, i aquelles resultan minces i esquifides. Però, encara, lo pitjor del llibre del jove Riquer és la forma literària, la prosa ramplona i «treballada» en el mal sentit de la paraula. El jove Riquer és català, fill d'un artista i escriptor català i no sabem per quins set sous s'ha enredat amb la *harmoniosa*, que no domina ni,

1911 03

pel camí que porta, dominarà mai. Obrim al atzar, i—tot en una mateixa plana—llegim: «Oswaldo interesóse para conocer...»

«...Y está en el centro de Valldemosa, en medio de la vía más populosa.»

«Sus exclamaciones, su admiración demostrábase...»
«...profundas interjecciones que surgían... interrumpiendo el silencio profundo...»
«...cuyos cipreces zumban...»
«...la meceta del cerro.»

Tot això en una sola plana. I una mica més avall, la explicar-nos que unas *gentiles damitas* atravessen la carretera, diu: «...la cruzan gentilmente pisando con gracia, con sus piernas derechas y pies menuditos, y el traje ya corto de sí, disminuido por el arrebato del viento, enseñando indiscreto al observador curioso el magnifico vientre de las pierrecitas juveniles.»

I tan senzill que és no escriure un llibre!

O si se sap escriure i es tenen coses per a dir i diners per a editar-se'l, escriure'l en l'idioma que hem mamat, en el nostre; única manera de no exposar-nos a dir grans tonteries.

Queda servit el senyor Riquer, qui ens demanava, sobre tot, *sinceritat severa* en la nostra crítica.

Ara, que voldriem de tot cor, per a bé d'ell i de les lletres, poder-lo alabar fins als núvols en una pròxima producció més encertada.

SEPT SCIÈNCIES

Glossari

TOTS ELS «JOCS»
PORTEN RAONS

Fins els Jocs Florals de barriada, d'ençà que s'hi juguen pessetes.

Les raons, i raons de pes, segons sembla, han sigut darrerament amb motiu d'un certàmen literari celebrat a Sabadell. «Allò, diuen, ha sigut jugar amb cartes senyalades».

I els poetes i aprenents de poeta de Terrassa—la ciutat veïna i enemiga—han corregut a propalar les suposades trampolines.

Efectivament, d'un periòdicet humorístic que's publica a la pàtria de don Alfons Sala, «El D'Allò...», havem pogut recollir les següents *afarderies*.

Diuen els terrassencs, que ja havien profetitzat en altre número de l'esmentat setmanari una sèrie de martingales:

«Sabem que En Maseras se'n enduria unes pessetes per un conte; que En Carner no'n va tenir prou amb la Flor, i va exigir un altre premi de cent pessetes, i que en vista de que els havíem armat raons al quadro, davant del descobriment de la pasterada l'única manera de quedar bé amb els poetes que no ensenyen la fam de les pessetes i van amb bastanta bona fe als Jocs fou l'augmentar els premis de cent pessetes fins a onze, permetent això que's pogués premiar a En Manent, a En Llongueras, a Mossèn Riber, a En López-Picó, a En Ventura Gassol, a En Ferran Soldevila, a En Salom.

«Sabem que hi intervenia tanta gent en això dels Jocs, que fins algunes composicions se les endugué alguna ventada, quan es llegien a la Rambla.

«Sabem que l'Arús es va mostrar partidari, des del primer moment, d'endur-se'n les 100 peles de la traducció de Ronsard...; i les mil trifugues dels mangonejadors davant el fet de que En Plana, al qual s'havia encarregat un treball sobre les característiques de la poesia catalana contemporània, no l'hagués pogut acabar. En un principi es va optar per donar-lo per rebut, donar-li les 300 pessetes i que l'acabés quan pogués, però després han vingut els escrúpols i per la por de que es descobris la martingala, s'ha optat per dir-li que ja que no l'havia pogut acabar, es declarava desert el premi.

«Sabem que alguns dels donants de pessetes volien que

—Vols-t'hi jugar que és una indirecta per a nosaltres!..»

Es fa amb tanta poca-solta — això dels repartiments — que als uns els en donen molta — i als altres quasi bé gens.

els Jocs es suspenguessin en vista de que tothom estava ja enterat del quènto.»

I lo pitjor és que—segons sembla—tot això o molta part d'això ha resultat cert, encara que ningú se n'ha enterat, perquè els tals «Jocs» —paraules d'un amic nostre sabadellenc—se celebraren en família.

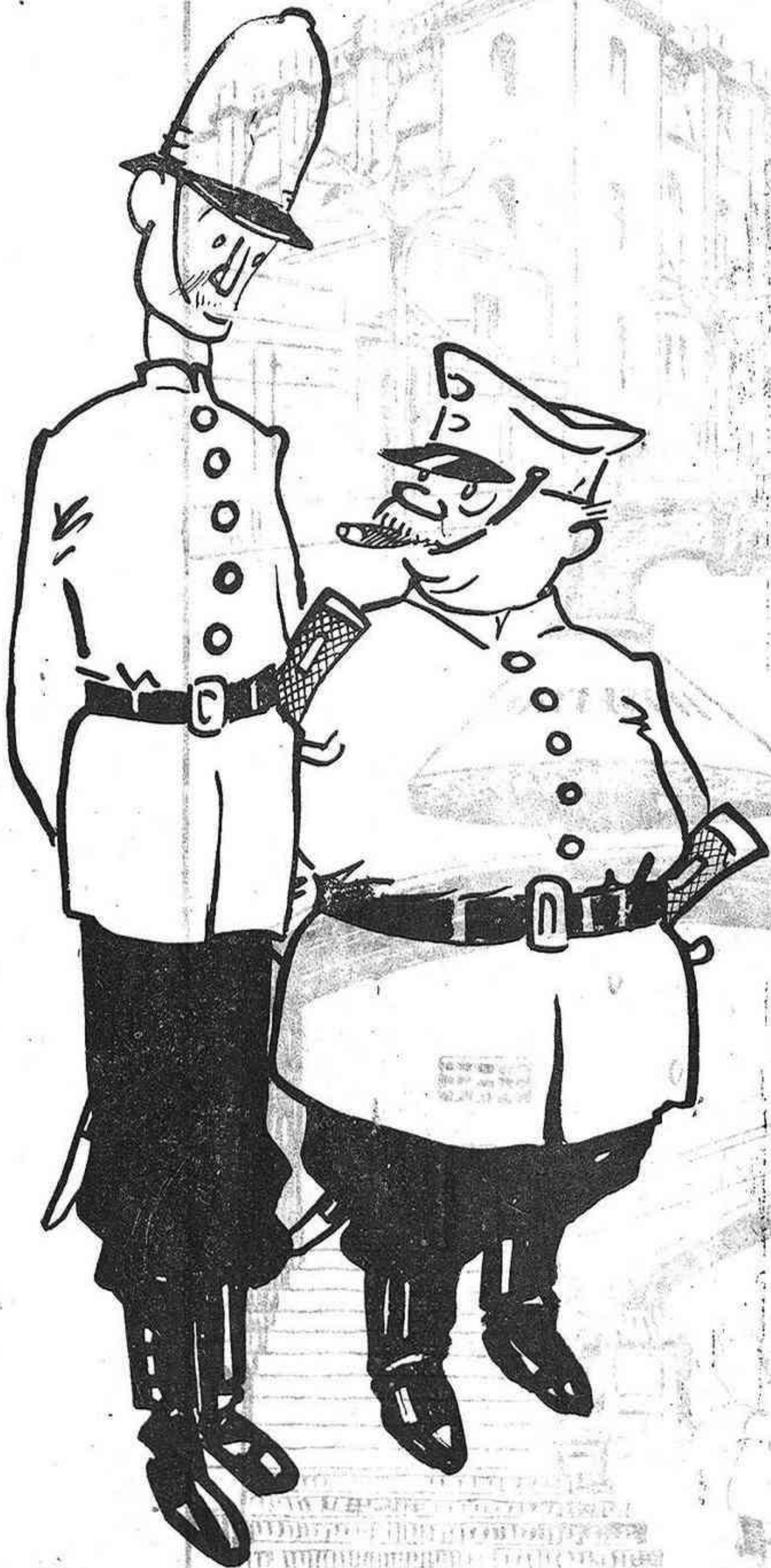
Pecat amagat és mig perdonat, doncs, i no se'n parll més.

Cal obrar amb prudència, senyors organitzadors de Jocs Florals.

Prudència, sobre tot, car seria molt trist, al cap de vall, tenir de donar la raó a En Francesc Matheu, que diu que els premis en metàl·lic mataran la poesia.

I això seria, amés de trist, la desesperació dels poetes. Visca el metàl·lic!...

XARAU

—Ahòra sí que nos harán vichllar noll!...
 ¡Clárol... Ahora sí; como que se trata
 de uno de los gordos...

CUPLETS INEDITES

Les colles de Sant Medí

(MUSICA DEL MESTRE GIRONELLA)

De bon matí
 marxem;
 anem a Sant Medí.

I

S'ajunten per la festa
 l'Amor i la Primavera.
 Arreu floreix la joia.
 Tothom va a l'ermita amb devoció.

Quin espectacle, el Carrer Gran!—quina alegria té el jovent!
 Colles airoses van passant—armant xivarri entre la gent.

Totes enflocades surten
 les fadrines maques a les portes,
 esperant amb ànsia el jove
 que al passà'ls hi tiri una flò.

Oh, quin bon dia—per l'aimador!
 Al cel alegria—i a la terra amor!

Vinga lluí—que és Sant Medí!
 I hàla, amunt, tots amb les colles!
 Al sè allí—teca i bon vi
 i cants i dança a desdî:

«Au, repica-li!—Au, repica-li!
 Pica-li la botella!
 Ara és hora: riem, cantem,
 prou que un dia vindrà el patí.
 I, si amb salut ens trobem,
 tornarem
 cad'any a Sant Medí.»

II

El sol ja va a la posta.
 Ja baixa tothom la costa.
 Adéu, adéu, ermital!
 Floreixen als llavis les cançons.

Dalt de cavall, jovent lluit—vinga fê el maco i gallejà.
 Dú la bandera el més petit—i davant d'ell va el «capità».

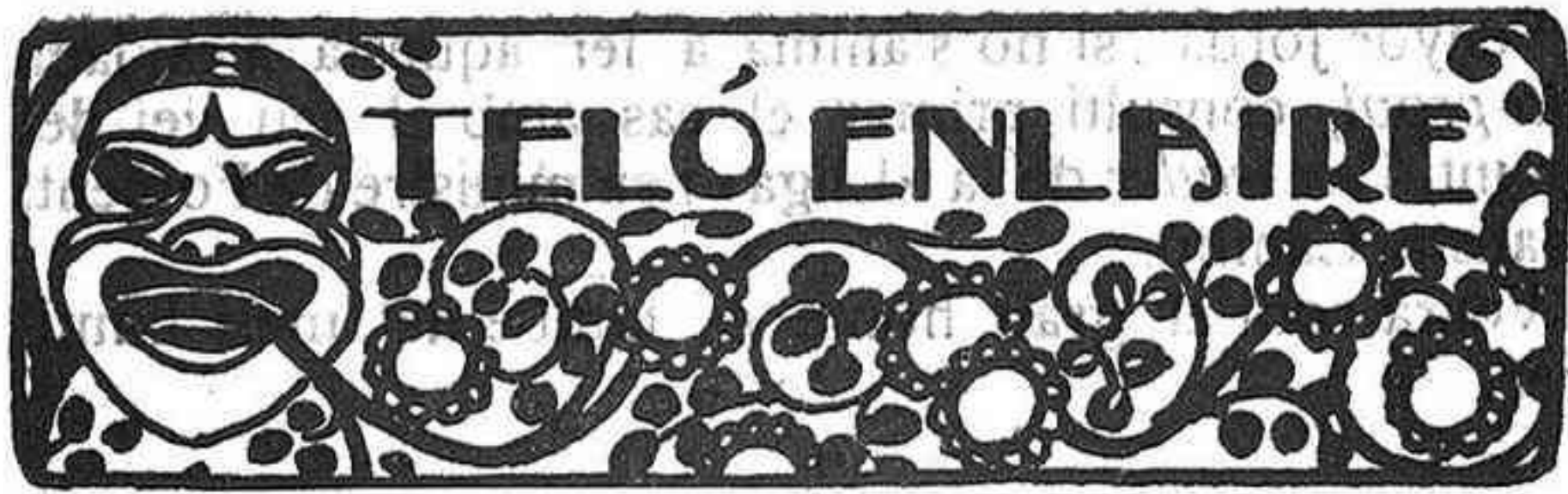
Les carroces venen plenes
 de minyons que tiren a les noies
 ramellets de violetes,
 carmetlets i dolços i confits.

Quantes musiques,—quants gallarets!
 Ja les colles riques—són als Josepets.

Pel Carrer Gran—quin goig que fan
 les típiques colles tan alegres,
 quan van passant—tot bromejant,
 rient, garlant i festejant:

«Au, repica-li!—Au, repica-li!
 Pica-li la botella!
 Ara és hora: riem, cantem,
 prou que un dia vindrà el patí.
 I, si amb salut ens trobem
 tornarem
 cad'any a Sant Medí.»

MAYET

TÍVOLI

El detectiu Sherlock Holmes ha portat bastantes entrades a aqueix popular temple de Talía; com també *Els novicis de l'amor*, altre gros èxit de la temporadeta alegre.

En Giménez y toda la compañía s'han portat dignament. Per a abans d'ahir, dimecres, estava anunciada la primera de *El Galliner*, comèdia en tres actes, original del humorista francès Tristan Bernard, traduïda per En Carles Capdevila.

NOVEDADES

Des del dia de la inauguració, que valgué un èxit als artistes d'En Santpere, venen defensant-se brillantment amb lo més selecte del repertori vodevillesc.

L'as de les dones, *Coralina i Companyia*, *Reservat de senyores* i *Maniobres de nit* interpretades «d'aquella manera» que sols saben fer els famosos actors del «Nuevo», han fet les delícies dels aficionats al gènere de punt.

GOYA

En Barbosa i els seus serveixen al públic d'aqueix coquetó teatre uns programes escullidets que tenen el dò de complaure a la selecta concurrència.

En els esmentats programes s'hi barregen obres castellanes i catalanes.

I per a tothom hi ha cada nit aplaudiments en gran.

ELDORADO

Els darrers grans èxits han sigut per a les dançarines Palmira López i Loie Fuller, i per a la celebrada cançonetista Emilia Bracamonte.

Ahir, dijous, degué tenir lloc els debuts de *Hanvarr Lee* i de *Georget i Faraboni*.

Lo qual vol dir que l'Empresa, afanyosa de servir bé al públic, segueix donant-li molta varietat i molts números veritablement notables.

Els bascs ens han aixecat la camisa, segons el dir de la premsa; nosaltres volíem fer anar a Anvers els campions d'Espanya o sigui tot el nostre equip de gent catalana i per poc, que fins ens borren l'estampa del famós equip nacional. A què ha estat degut tot això? A una arrencada patriòtica de la gent del Nord, o senzillament a les delícies temptadores que sempre promet un viatge d'un mes? Segurament que deu ésser això darrer.

Mes si Catalunya estarà quasi ausent en futbol, atletisme i tennis, hi han en canvi aquests peixots de darrera el Vulcano, que bregaran de ferm i amb l'entusiasme sempre viu en la gent de mar, per a fer-nos quedar bé.

I en darrer extrem, hi hauran els discursos del representant de la Mancomunitat i també del de l'Exposició d'Indus-

tries Elèctriques; lo que hi tindrà que veure això de les Olimpíades amb els focs elèctrics, no ho sabem veure clar.

Com tampoc havem entès res de les dugues columnes de prosa terrible que'ns ha endossat el charmant Zoilo Oliver; diuen que tot això ho han fet els «pícaros celos», i que lo que'ls té més empipats és que l'estadi es construeixi a Montjuic en lloc de Sant Pere Martre. Què tindrà més una montanya que una altra?

No s'apuri el jove, que tot això és foc d'encenalls i a ben segur que haurà sigut solament una broma gastada an els «distinguidos» de la premsa, i que aquests s'han pres tan en serió, que fins és fama s'han endut la xistera a Anvers per a demanar solemniament que la vuitava es faci a les canteres de Montjuic.

Quines ganes d'anar carregats!

STOP

UN DESTRONAMENT QUE S'IMPOSA

—Jo he conquistat més terres amb els meus dramas, que no En Cristòfol amb els seus vaixells.

XERRAMEQUES ARTISTIQUES

UNA ORDINACIÓ DE L'ALCALDE

TRASTOS VELS A SITGES

Segons els diaris, l'alcalde interí senyor Jordà, desitjós de que els barcelonins tinguin quelcom que agrair-li cada dia, ha manat que siguin trets els parterres que rodegen el monument de l'Isle Soler.

A mi em sembla que els *nois* de la premsa que fan la informació de l'Alcaldia, no varen entendre bé la notícia; el que deu haver manat un alcalde polític com el senyor Jordà, és que sia tirat *per terra* aquell bunyol que tan poc favor fa a la culta Barcelona.

Ja es va quedar descansat ja, En Gargallo, després de endossar-nos semblant *esperpento*.

I la comissió que el va admetre també.

Espanta considerar què hi portarà a la sala d'honor que té destinada a la vinenta Exposició Municipal, un artista que concebeix i executa coses tan feixugues, tan pobres i de gust tan vulgar com el *monument* de la plaça de la Igualtat.

Cregui'm el diligent alcalde interí; si és cert que només ha ordenat la desaparició del *parterre*, faci una nova *ordinació* per a que sigui aterrada tot seguit aquella poca solta monumental.

Tota la gent de regular cultura artística li agrairà, i estic segur de que el mateix Isle Soler des de l'altre món li enviarà les més expressives merçes per telegrafia sense fils, naturalment.

Senyor Jordà: si no s'anima a fer aquesta alcaldada *motu-propi*, consulti primer el cas amb el seu veí del damunt, l'ex *leader* de la «Lliga» i ex ministre de Foment, l'estatista Cambó.

Veurà com el gran home és també del meu humil parer.

**

A Sitges hi ha hagut una gran festa intel·lectual, amb motiu d'haver-hi obert una botiga d'antiguitats senzilles i baratetes el simpàtic Dalmau del carrer de la Porta-ferrixa, padrí propiciatori de tots els *bunyolistes* de Barcelona.

Els sitgetans estan que no hi veuen de cap ull amb el nou establiment; además de fruir d'un formós *Cau Ferrat* que's pot veure a tot hora i d'un magnífic *Maricel* tancat i barrat tot l'any, ara compten amb una botigueta de antiquari dedicada als turistes que's deixin caure a la simpàtica vila enllepolits per la fama dels seus dos museus d'art antic.

A mi em sembla, però, que aqueixa sucursal d'En Dalmau, més que a la cultura artística afavorirà a l'agricultura suburena.

Ja veureu si en sortiran de *raves* a Sitges d'aquí endavant!

Si jo fos de mister Deering

li diria an En Dalmau:

—No em facis la competència,
que jo no et vull pas cap mal.

O li compraria tota l'existència d'una vegada. No té tants milions de *dolars*?

C. ARBÓ

—Oh, és un burret molt simpàtic!... Fa la seva feina sense bramar mai.
—Sí, vaja, al revés de molts governadors.

PER LES FESTES MAJORS

L'«esquina cors» pinxo dels envelats

Caçat al vol

EL senyor Garriga va a visitar a un amic comerciant molt distret i entra al seu despatx posant-se les mans al cap:

—I això senyor Garriga, què li passa?—diu el comerciant al veure'l entrar en aquella forma.

—No m'en parli, que fa tres dies que no se on tinc el cap ni els peus, no sossego, no visc, això no és viure, sempre aquest dolor tan fort, que no'm deixa dormir, ni menjar, ni fer res; res, lo que's diu res. Ara acabo de

sortir de casa l'apotecari dient-li: Tots aquells remeis que vostè m'ha fet pendre no m'han aliviat gens el meu mal i fins crec que me l'han augmentat. L'apotecari que és, a part, una persona de sentiment, m'ha dit: no's desesperi, li faré uns sellos especials i veurà com li passa el mal de cap en poc rato. M'ha fet els sellos, n'he pres tres i com si hagués posat un pegat a un banc. Segueixo amb el mateix mal. Això és desesperant!

—Home, home, no's desesperi tan aviat senyor Garriga; vostè ha provat d'afegir als sellos que prèn un sello de urgència?

R. D'O.

ESQUELLOTS

Diumenge, a Masnou, s'hi celebraren Jocs Florals.

Al bo de la festa, feu irrupció en la presidència la més alta personalitat política de Catalunya, mestre Puig i Cadafalch.

Una ovació formidable.

Acabats els visques, el poeta que en aquell moment recullia el premi, un poeta humorista de la «Colla d'Apat i Lletres» — En Martí Revoltós, — per boca d'En Millá, altre poeta de l'antiga fornada, digué, proclamant el lema xiroi:

«Elogi del pa!».

I el president de la Mancomunitat feu una rialleta maliciosa, com volent dir:

— Pobrets poetes, amb poc us acontenteu... No sols de pa, viu l'home!

Aquell senyor Maestre Laborde que ens va fer patir tant davant del Govern Civil de Barcelona, ja fa dies que està en possessió de la veritat.

Pels uns haurà anat al cel, pels altres a les calderes d'En Pere Boter.

Sia com sia, l'han fet desaparèixer violentament del món dels vius.

Ho sentim, perquè no estem conformes amb els procediments que ara s'estilen.

Unicament — com a humoristes — ho celebrem perquè l'atentat ha donat motiu a dos telegrams de protesta inquisitorial: un de l'estudiant Pareja i un del *patrono* Graupera que són una delícia.

Ambdós són models de broma casolana i els recomanem.

N'hi ha per a fer-s'hi un panxó de riure.

Sàbem que la xamosa i popular barriada de Gràcia es troba en plena febre d'activitat enjoiant places i carrers i carrerons.

Per tant és de creure que la festa major d'enguany serà de les més lluides.

Ens han enviat atentes invitacions per a concórrer a tots els actes anunciats:

La Comissió de Festes de la plaça del Diamant, la junta de Festes del carrer de Camprodón, la junta de Festes de la plaça de Rius i Tauler, i la Comissió de festes dels carrers de Coello i Bailén.

Esperem que no quedarà plaça ni carrer sense convidar-nos.

I nosaltres, complidors, ens farem a troços per a poder anar a tot arreu.

Ara els propietaris — en venjança del decret que tant els empipa, — no permeten als inquilinos tenir rellogats.

Això és, senzillament, demostrar a plena llum la mala ànima que'ls aguanta a la major part d'ells.

I el pitjor càstic que'ls podria pervenir fora trobar-se en terra forastera, sense quartos per a llogar pisos cars ni cap que'ls volgués rellogar una trista habitació.

Que's trobessin un dia aixís i tinguessin d'anar a dormir com els de Sanahuja.

Els còmics aficionats de la barriada de Gràcia s'han emprès la benemèrita tasca de fer una activa propaganda en favor del projectat monument a Guimerà.

Amb un entusiasme indescriptible s'han reunit tots i han nomenat un comitè al objecte d'estudiar la manera més ràpida i eficaç de promoure una «Setmana Guimerà», a la qual els simpàtics aficionats pensen aportar les seves iniciatives a més d'una espontània col·laboració directa.

Ja era hora de que el nom del gloriós poeta anés a mans d'incondicionals generosos, tip i cuit d'anar a mans d'explotadors mercaders sense consciència.

Amunt, graciencs!

NOTES DE CASA:

Del «Centre Estiuenc Sant Jordi», de Sant Boi del Llobregat, havem rebut el cartell dels *Jocs Florals* que's celebraran el dia 12 de setembre.

Consta d'un grapat de premis a composicions de tema lliure.

Ens trobem en ple bullit de festes majors.

Llegint els flamants programes de poblets i barriades, no sembla pas que el pa s'hagi encarit de deu cèntims per quilo.

Més aviat fa l'efecte de que tot ens ho donen de franc. Es allò que's diu:

A les penes, ballaruga i qui ha fet avui, farà demà.

Que estem en ple domini de la *mano negra* i de la *banda roja*?... Un clavell a la solapa... i a seguir envelats!

Diàleg entre viatjadors que han seguit moltes terres:

— Has menjat carn de cavall, alguna vegada?

— Sí; a París. Per cert que no se'm va posar gaire bé.

Tota la nit va estar donant-me voltes per l'estòmac...

— Voltes?... Devia ésser de cavall de circ equestre.

Un senyor va de visita a casa d'un amic.

Surt a obrir-lo el criat, i aquell li preguntà:

— Que és a casa, el teu amo?

— Sí, senyor, però ara està molt ocupat.

— I en té per rato?

— Bastant.

— Què fa?

— Està pegant a la senyora.

ASMÁTICOS - TUBERCULOSOS
OS CURARÉIS RÁPIDAMENTE CON LAS
CUATRO PESETAS FRASCO

GOTAS HELENIANAS

Pídanse en Farmacias y Droguerías

Montserrat a la vista

ALBUM DE FOTOGRAFIAS DE LA CÉLEBRE MONTAÑA
— — VERDADERA GUÍA DEL EXCURSIONISTA — —

Precio: 2 pesetas

Precio: 2 pesetas

El hogar y el trato social

POR Laura García de Giner

Un tomo 8.º

Ptas. 4'80

Novísimo arte de amar

OBRA SUGESTIVA DEL Dr. Koehnly

Un tomo

2 Pesetas

ELS CENT MILLORS CONTES CÒMICS

ACURADA SELECCIÓ

Un tom 8.º

2 pessetes

LES CENT MILLORS POESIES DE LA LLENGUA CATALANA

TRIADES PER N'ERNEST MOLINÉ i BRASÉS

Un tom

1'50 pessetes

El consejero de los enamorados

Nuevo método para escribir cartas de amor

Un tomo 8.º

1 peseta

JUANITA

LA PERFECTA COCINERA

OBRA INDISPENSABLE A TODA COCINERA

Un tomo 8.º

Pesetas 2'40

VOGUE

EDICIÓN ESPAÑOLA

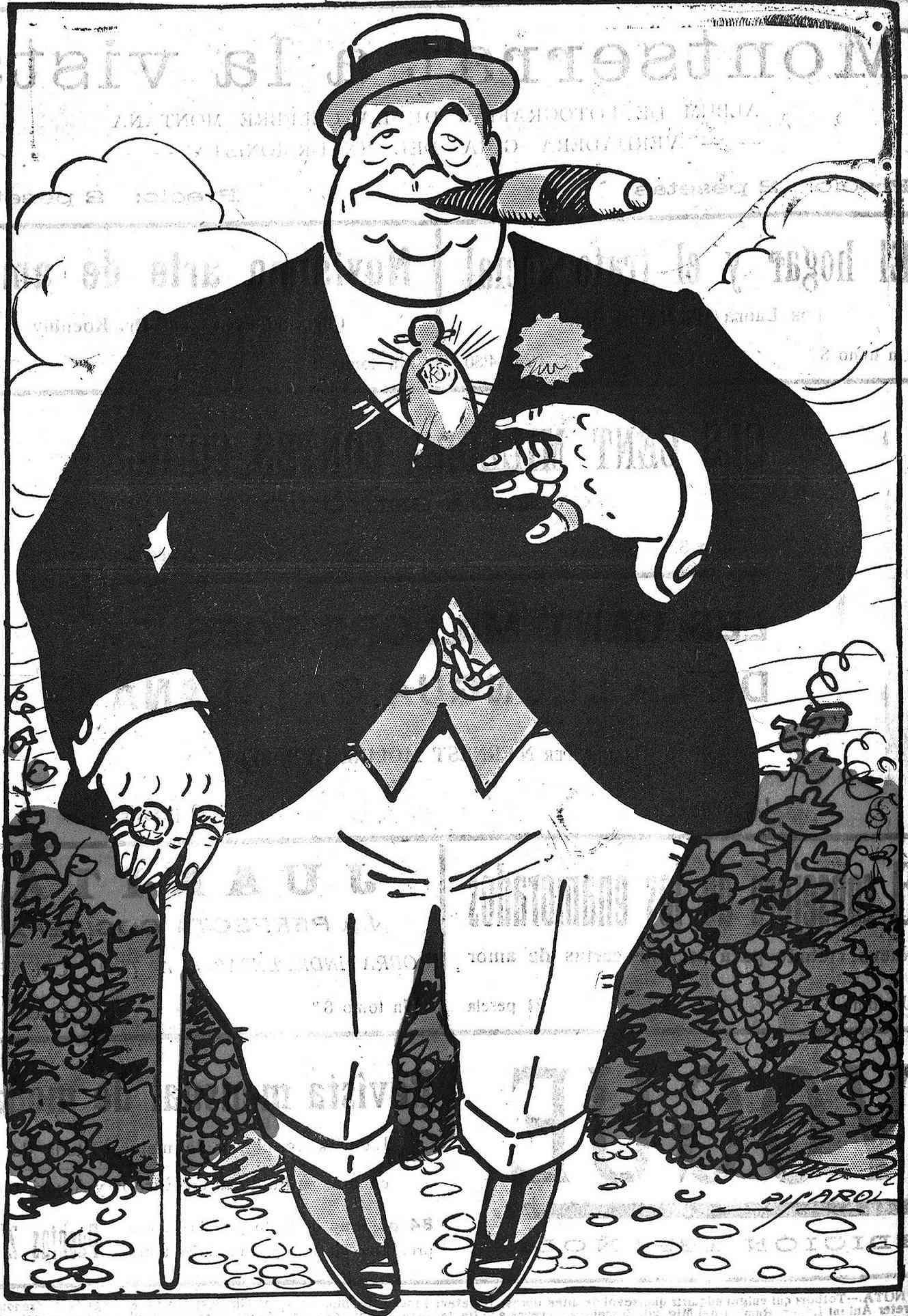
Revista mensual de modas

La más popular y la mejor editada de
cuantas se publican en Europa y América

84 páginas de texto y grabados con
preciosa cubierta impresa a varias tintas

Pesetas 2'50

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios, si no's remet, además, un ral per a certificar. Als corresponals se'ls otorguen rebalxes.

BL «NOUVEAU RICHE»

—Agost?... Agost?... Ja fa dos anys
que'l vaig fer jo, l'agost!...